

Lovforslaget omfatter certifikater, der anvendes i forbindelse med offentligt tilgængelige systemer, men ikke løsninger, der alene anvendes i lukkede net, hvor de deltagende parter indbyrdes har aftalt »spillereglerne«. Denne del af anvendelsen af elektronisk signatur certifikater er derfor ikke omfattet af tilsyns- og erstatningsansvarsreglerne.

6. Lovreguleringsens rolle i forhold til elektroniske signaturer

Den ovenfor beskrevne tilsynsordning og den tilhørende regulering af erstatningsansvaret vedrører nøglecentrenes udstedelse af selve elektronisk signatur certifikaterne.

Som beskrevet ovenfor i afsnit 2 er der et andet væsentligt sikkerhedsaspekt forbundet med anvendelsen af elektroniske signaturer, nemlig kvaliteten af selve det nøglepar, der anvendes (også benævnt signaturgenererings- og signaturverificeringsdataene), og den måde hvorpå navnlig den private nøgle anvendes og opbevares (på et plastikkort eller som del af et computerprogram) (også benævnt signaturgenereringssystemet).

I nogle tilfælde vil også signaturgenererings produktet være leveret af nøglecentret, men det vil ikke altid være tilfældet.

Lovforslaget opstiller, i overensstemmelse med det underliggende EF-direktiv om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer (direktivet er optrykt som bilag 1 til forslaget og benævnes i det følgende »direktivet« eller »EF-direktivet«), en række grundlæggende krav til signaturgenereringssystemer, der af producenten/leverandøren ønskes benævnt »sikre signaturgenereringssystemer«, således som dette begreb er defineret i EF-direktivet. Lovforslaget indeholder i forlængelse heraf hjemmel til at udpege et eller flere egnede organer eller myndigheder, der vil kunne medvirke til at efterprøve og dokumentere, hvorvidt konkrete produkter lever op til disse minimumskrav.

De pågældende minimumskrav er meget generelt udformede og fokuserer primært på at opstille funktionelle minimumskrav, bl.a. for i videst muligt omfang at sikre en teknologineutral og dermed robust regulering. Dette er nødvendigt, idet der endnu er tale om en teknologi – eller flere konkurrerende teknologier - på et forholdsvis tidligt udviklingsstadium, hvor de teknologiske løsninger konstant forandrer sig, og hvor det derfor ville være umuligt både at gennemføre en stabil regulering, og at fastsætte meget specifikke tekniske minimumskrav.

Det kan, som led i den pågældende udvikling, også tænkes, at der på sigt opstår autentifikationsmetoder,

der helt kan erstatte de digital signatur løsninger, vi kender i dag.

Den herved muliggjorte »mærkning« af specifikke signaturgenereringssystemer vil være vejledende for brugere, der ønsker at anskaffe sig et produkt, som de kan have tillid til, og er desuden af betydning i relation til reguleringen af retsvirkningsproblematikken, jf. afsnit E, pkt. 9, nedenfor.

B. Gældende lovgivning

Der findes på nuværende tidspunkt ingen lovgivning om udstedelse af certifikater, der kan anvendes i forbindelse med elektroniske signaturer (nøglecenter-virksomhed) i Danmark. Nøglecentre fastlægger selv efter hvilke retningslinjer, de vil udstede certifikater, hvordan de vil kontrollere underskriverens identitet, og er ikke underlagt nogen særlig erstatningsordning, såfremt der er fejl i certifikatet, dette ikke spærres i rette tid eller lignende.

Hvis der sker fejl i forbindelse med udstedelsen eller brugen af det certifikat, der knytter underskriveren og den elektroniske signatur sammen, må forholdet på nuværende tidspunkt bedømmes efter de almindelige erstatningsretlige regler. Det betyder, at det er skadelidte, der må påvise, at der fra nøglecentrets side er begået fejl i forbindelse med udstedelsen eller håndteringen af certifikatet.

C. Danske tiltag i relation til elektroniske signaturer

Den 28. januar 1998 blev der i Folketinget gennemført en redegørelsesdebat om sikker digital kommunikation. Redegørelsen blev afgivet af forsknings-, erhvervs-, justits-, økonomi- og skatteministeren med Forskningsministeriet som hovedansvarlig.

Redegørelsens udgangspunkt var en konstatering af en markant efterspørgsel fra såvel erhvervsliv, offentlige myndigheder som private brugere efter lovgivningsmæssige rammer, der kan sikre betryggende rammer for, at man foretager bindende juridiske dispositioner via nettet.

Debatten i Folketinget viste et udtrykt ønske om at skabe en lovgivningsmæssig ramme for anvendelsen af elektroniske signaturer, der sikrer høj kvalitet og herved etablerer grundlaget for en praktisk ligestilling af digital og papirbaseret kommunikation. Det blev understreget, at brug af elektronisk kommunikation til bindende juridiske dispositioner forudsætter, at der kan kommunikeres med sikkerhed for såvel afsenders som modtagers identitet, indholdets integritet og ofte tillige med sikkerhed for fortrolighed i forhold til andre. Der skal med andre ord foreligge solide tekniske løsninger.